

HENRIK WIDELL

REINKARNATØRERNE

SKUMRINGS

ILD

DREAMLITT

Dette er en læseprøve af *Skumringsild*

Reinkarnatøerne: Skumringsild

Henrik Widell

1. udgave, 1. oplag, 2018

ISBN: 978-87-7171-245-2

Oversætter | Lars Poulsen

Omslagsgrafiker | Orsolya Ringbauer

Grafiker | Emma A. Mowinckel

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Skymningseld © by Henrik Widell, 2018

By Agreement with Undrentide Forlag

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

REINKARNATØRERNE

SKUMRINGSILD

HENRIK WIDELL

OVERSAT AF LARS POULSEN

DreamLitt

Dette er en læseprøve af *Skumringsild*

KAPITEL 1

Alexi Semanov stod hårdt på bremsen ud for den franske nationalarena Stade de France. Bilen, en rød Seat Ibiza, skred med skrigende dæk ind på motorvejsafkørslens optegnede område og standsede. En masse råben fulgte. Folk trykkede på hornene og stirrede, men Alexi bemærkede det ikke. Et sted inde i storbyens mylder midt imellem de mange pollos havde Eldwin Müellers aura lyst op som en lygte i mørket. Den havde kun været synlig i en brøkdel af et sekund, men dens farver og form var nu som ætset ind i Alexis sind. Han koncentrerede sig, søgte med sit indre blik og fandt hurtigt Eldwins aura igen. Da det gik op for Eldwin, at han var blevet opdaget, blev farverne i hans aura dybere og mere nuancerede i løbet af et hjerteslag. En reaktion udløst af ren skræk. Alexi sugede luft ind mellem tænderne, lo stille og tændte blinklyset.

Afkørslen var proppet, og ingen virkede interesseret i at slippe ham ind. Opbremsningen tidligere var hverken glemmt eller tilgivet. Alexi havde dog fundet ud af, at hvis man bare gjorde tingene med overbevisning, havde andre en tendens til at vige og ganske rigtigt. Da bilen foran kørte nogle få centimeter frem, trådte han hårdt på speederen, og Seat'en sprang ind i hullet.

Overbevisning.

Det hjalp selvfølgelig også, at Seat'en var en udlejningsbil, og at franskmanden bag ham, som hamrede på hornet i sin himmelblå Peugeot, sandsynligvis var mere bange for sin lak, end Alexi var.

Himlen lyste lyseblåt mod øst og citrongult mod vest. Stade de France stod aftegnet i skygger og silhuetter. Der var alt for varmt i bilen, og den lugtede af solvarm plastik og billig polyester, men Alexi kunne ikke holde op med at grine. Hverken bilens astmatiske AC eller den afskyelige franske rap i radioen kunne mindske hans gode humør. Alexi slog takt på rattet, nikkede overdrevent med hovedet og skød hagen frem som en rigtig gangster.

Så slukkede han for skidtet. Der måtte trods alt være en grænse.

Han kiggede ind i bilen foran. Føreren tastede på mobilen, skrev sikkert en sms til konen. Kø. Kommer sent hjem. Sæt ikke aspargesene over endnu.

Det her var altså hans selskab den næste halve time, trætte udearbejdende franskmænd, der skulle hjem til deres familier, tage sig af støjende børn og udkørte koner? Alexi mærkede et gys af velbehag over, at han ikke var en del af dem, at han ikke havde været en del af dem i mere end 200 år. Det var ganske vist heller ikke altid så skidesjovt at være ham, men lige nu var det godt, lige nu var det skidegodt, for han havde ledt efter Eldwin Müller længe, og nu havde han endelig fundet ham.

Mary ville blive tilfreds, meget tilfreds. Måske ville hun endda kalde ham til sig.

Queen Mary! Hail Mary!

Han rokkede i sædet som for at tvinge bilen gennem den stillestående trafik. Eldwin ville være død inden daggry, det vidste de begge to, for Eldwin tilhørte de svage, og Alexi de stærke. Han var et rovdyr, der havde finpudset sine instinkter gennem hundreder af år – år som Eldwin Müller havde sløset bort på bøger og gamle skrifter. Alexi overvejede, hvad han skulle sige, når han slog Eldwin ihjel, for han skulle sige noget, det var kun amatører, der dræbte i tavshed. Han

prøvede altid at give sine ofre nogle velvalgte ord med til det næste liv. Der var et stænk af effektjageri i det, det var Alexi godt klar over, men var det virkelig en fejl at tage sit job alvorligt? Nej, det syntes han ikke, og der var få, der tog deres job mere alvorligt end Alexi Semanov.

Himlen mod vest var blevet svagt orange, da Alexi til sidst kørte Ibiza'ens hjul ind mellem to metalstolper på fortovet i skyggen af en overfyldt plastcontainer. Han fortsatte til fods på brostensgaderne, havde lyst til at løbe, men blev hele tiden forhindret af slentrende turister, der absolut skulle suge hvert gram pariserrømtik i sig. Med let sammenknebne øjne betragtede de husenes franske balkoner, pegede og sukkede, standsede ved hver eneste udendørs café for at se på menukortet. Alexi fik nok. Han sænkede hovedet og begyndte at skubbe. Med skulderen puffede han til de langsomme fodgængere, der ikke havde nået at flytte sig, og han efterlod en strøm af oprørte udråb bag sig.

„What the fuck,“ sagde en stor amerikaner, og på den der måde, som Alexis slags bare kunne uden egentlig at vide hvordan, vidste han, at amerikaneren havde taget sin colleageeksamen nogle uger forinden og nu var i Europa for første gang med sin kæreste. Alexi så, hvordan tankerne myldrede rundt i amerikanerens hoved ... fuckin' french ... hvordan han vejede for og imod, at han i den ene vægtskål lagde, at han var blevet forulempet, at han havde spillet football på college og var 10 centimeter højere end den der luvslidte person, der havde skubbet til ham – i den anden lagde han det faktum, at det ville sabotere ferien, hvis han blev sat fast for vold, at pigen ikke brød sig om, at han sloges (ikke engang når han vandt), og så var der også noget andet, noget der hørte reptilhjernen til, og som afgjort hørte hjemme i vægtskålen imod. Alexi vendte hovedet, så han kunne se amerikaneren – så smilede han, bare en lille trækning i mundvigen, og den vægtskål, der

var mærket „Imod“, ramte bordet, som om nogen havde fyldt den med bly.

Atta boy, tænkte Alexi.

Dagens intense varme var aftaget, og udendørscaféerne var nu overfyldte. Der duftede af stegt kød, hvidløg og nybagt brød. Det var september, og et turisttræt Frankrig gjorde sig klar til et sidste rykind. Tjenere i sorte veste løb frem og tilbage mellem bordene, balancerende med skinnende bakker og lød som stressede grise – oui, oui, oui. Alexi kunne ikke vente, til han var ude af den osende by og tilbage på vejene igen, i den retning Eldwin nu skulle vise ham.

Alexi havde skærmet sin aura, men Eldwins lækkede som en si. Bølger af angst strømmede fra ham, og nyttige detaljer flød op til overfladen som korkpropper i mørkt vand, som for eksempel Eldwins adresse.

Så fik Alexi øje på ham. Han stod på den anden side af vejen med ryggen mod menneskestrømmen, sammensunket og med en attaché-taske i hånden. Han havde en trenchcoat på, og en slidt 50'er-hat var presset så hårdt ned på hovedet, at det øverste af hans ører blev presset udad. Der var noget allerede besejret ved hele hans væsen. I spejlbilledet fra antikvariatets udstillingsvindue så Alexi, hvordan Eldwins underlæbe, kødfuld og grov, hang som på et mopset barn. Han så på bøgerne, men sikkert uden at se noget overhovedet, sandsynligvis stod han der bare af gammel vane. Han vidste formodentlig, at dette var dagen, han skulle dø.

Tanken gjorde Alexi opstemt.

Du har læst din sidste bog, Eldwin Müller.

Det gav et sæt i Eldwin ved tanken, han så sig til siden, men ikke bagud, hvor Alexi passerede forbi bare et par meter fra ham bag nogle turister. Han kunne slå Eldwin ihjel her og nu, men det ville Mary

ikke bryde sig om. Der var både tradition og sund fornuft at tage hensyn til. Deres slags havde altid virket i det skjulte, en strategi, der havde tjent dem vel, for selv nu efter flere tusind år havde de fleste pollos ingen idé om, hvad det var, der levede midt iblandt dem.

Alexi smuttede ind i en gyde, hvor solen ikke nåede ind, og hvor Vespa'er stod tæt ved siden af hinanden, og fortsatte ud på den anden side, gik ad de smalle stræder nordpå indtil han kom til et område, hvor gaderne var lige og uden gyder. Fortovene var kantede med træer og blomster, hundrede år gamle treetagers huse af sandsten stod ved siden af hinanden med trapper og gelændere af smedejern. Alexi fandt det hus, han ledte efter, og tog trappen i et eneste ivrigt spring. Han tog i dørhåndtaget og blev ikke overrasket, da egetræsdøren var låst. Han kuplede hænderne om ansigtet og kiggede ind gennem de små ruder ved siden af døren. Han kunne ikke se noget og slentrede på hælene ned ad trappen, lænede sig op ad væggen, puttede hænderne i jakkelommerne og ventede.

Efter et stykke tid nærmede en ældre gentleman sig. Hans søgende blik lod Alexi forstå, at han stod uden for hans hoveddør. Den ældre mand havde en lille hund i snor, et garnnøgle med tegnestiftstænder og en selvtillid som hos en schäfer. Aff! Aff! Aff! gøede hunden, da den fik øje på Alexi. En lyd han kun holdt ud, fordi han i tankerne trådte frem og gav hunden et hårdt spark lige i maven til publikums jubel. Det var ikke utænkeligt, at han ville gøre det, når han var færdig med Eldwin, som en bonus, som en forbandet god gerning for menneskeheden. Den ældre mand sænkede blikket, trak i snoren, men uden at få køteren til at tie stille. Alexi smilede bredt for at berolige ham, men det havde nærmere den modsatte effekt. Nogle gange tænkte Alexi, at særligt intelligente pollos, som for eksempel den her gamle mand, kunne mærke, at Alexi ikke var som alle andre, at han var

noget mere, og med den viden ... kunne man egentlig gøre andet end at sænke blikket i respekt?

Manden gik forbi, og Alexi skubbede sig ud fra væggen og fulgte efter ham, bare nogle skridt bagved. Den gamle mand trak skuldrene op, som om han forventede at få et slag i hovedet, kastede et blik over skulderen for at få bekræftet, at Alexi virkelig gik lige bag ham ubehageligt tæt på. Oppe på trappen rykkede manden igen i snoren. Alexi gjorde smilet bredere og klappede på jakkelommen som for at sige, at han havde tabt nøglen.

„Pardon.“

Den gamle vidste selvfølgelig, at det var noget sludder, at Alexi ikke boede i hans fine gamle hus, og at nogle af naboerne åbenbart var „nogle værre nogen“, der omgav sig med tvivlsomme venner, noget der helt klart skulle tages op på næste møde i lejerforeningen. Manden tastede koden, trak hunden ind og prøvede at lukke efter sig, da han var kommet ind i opgangen, men Alexi slog håndfladerne i døren, så det rusede. Han rystede på hovedet med et bistert smil, og den gamle mand opgav kampen. Han skyndte sig hen over stengulvet og videre ad en bastant stentrappe, der snoede sig op gennem halvmørket. Køterens bjæffen gav ekko, og der blev først stille, da en dør blev åbnet og lukket på etagen ovenover. Stilheden var som bomuld i hovedet på Alexi. Han stod ved hoveddøren, så på det, som Eldwin ville se, når han trådte ind, og det, han så, var det lille rum under trappen, hvor bagskærmen af en cykel stak ud.

Det var et perfekt sted.

Han havde ventet under trappen i næsten en time, inden det behagede Eldwin at dukke op. Alexi så ham gennem ruderne ved siden af hoveddøren, anede, hvordan han flyttede attachétasken fra den ene

hånd til den anden, da han tastede koden. Ansigtet var en stiv maske af spænding. Det summede fra låsen, og Eldwin pressede døren op.

Alexis hjerte slog hurtigt.

Bare nogle sekunder endnu.

Eldwin flyttede tasken over i højre hånd, raslede med nøglerne i lommen og gik hen mod trappen med bistert sammenpressede læber.

Alexi knyttede næverne og ladede op.

Fingrene dirrede. Det krøb hen over hænderne, og nakkehårene rejste sig af statisk elektricitet. Næverne flammede op. Det blå lys oplyste det trange rum under trappen. Eldwin standsede op, men ekkoet af hans trin gled forbi Alexi, og videre op i opgangen, hvor de forsvandt ud i ingenting.

Tiden var inde. Alexi trådte frem.

Han havde forventet en klinisk afslutning, men Eldwin viste sig at være en hurtig bogorm. I stedet for at gå i panik og vende om mod døren, da Alexi løftede hænderne, kastede han sig ned på gulvet i samme øjeblik, som Alexi afladede. Afladningen lød som et pistolskud, og opgangen rungede af et metallisk ekko. Energilynet, der skød ud fra Alexis hænder, strøg hen over Eldwins ryg, og i lyset aftegnedes hans krop som en farveløs skygge. Porten blev slået i stykker og røg ud på gaden som ulmende pinde. Eldwin så op. Hatten var røget af hovedet og lå nogle meter foran ham med det plettede svedbånd synligt. Alexi kunne ikke holde sig, da han så Eldwins skrækslagne ansigt; han begyndte at grine. Da han knyttede hænderne for at lade op igen, kom Eldwin på benene, og denne gang flygtede han ud gennem døren.

Alexi fulgte efter.

Alexi rettede sig selv. Eldwin bevægede sig virkelig hurtigt af en bogorm at være. I flere timer havde Alexi jaget ham hen over tagene, og

hver gang han troede, at jagten var ovre, havde Eldwin fundet nye kræfter og øget afstanden imellem dem. Månen lyste fra en fløjlsblå aftenhimmel, kløvet i to af hele byens centrum, Eiffeltårnet. Alexi havde i nogen tid været klar over, at det var der, Eldwin var på vej hen, men havde svært ved at tro det. Var han virkelig så desperat? Så svag, at han søgte beskyttelse mellem pollos?

Åbenbart.

De nærmede sig parken, der omgav tårnet, og herfra måtte de fortsætte til fods. Eldwin hoppede fra det sidste bliktag, mistede balancen og rullede ud på gaden, hvor bilerne måtte bremse hårdt op. Jaget mellem virvaret af projektørlys og ophidsede bilhorn fortsatte han over vejen, hoppede over rækværket til parken og løb som en olympisk løber i retning mod tårnet.

Og Alexi fulgte efter.

De kom ind på den åbne plads ved tårnet. Der var sort af mennesker, men det forhindrede ikke Eldwin i at løbe videre eller snuble videre. Han stødte ind i folk, vaklede af sted med svingende arme, lignede en fuld klovn der når som helst ville blive overvundet af tyngdekraften. Da han nåede tårnet, sprang han op på det – og begyndte at klatre. Måske forventede han, at Alexi ville afbryde jagten, når den fortsatte på den største scene, Paris havde at tilbyde, men det ville ikke ske. Både mentalt og fysisk var det umuligt for Alexi at afbryde. Han var en jæger i alle sindets afkroge, og jage var, hvad jægere gjorde – og han ville ikke stoppe, før han havde nedlagt sit bytte. Alexi sprang op på stålkonstruktionen og klatrede efter ham, ignorerede råbene fra turister, der samlede sig for foden af tårnet sikkert med telefonerne højt hævede. Om nogle timer ville jagten være ude på internettet, det var sådan, det var, i den her nye tid, ét par øjne var det samme som et par millioner øjne.

Eldwin Müller, din selviske idiot.

Jo højere de klatrede op, desto kraftigere blev den hvislende lyd fra vinden, når den passerede gennem tårnets piller og stivere. Noget andet, der også hvislede, var Eldwins overanstrengte lunger. Alexi selv lå på en helt normal arbejdsplads, han ville kunne blive ved med at klatre, om så tårnet gik op til månen. Men Eldwin var snart færdig. Han havde levet på reservekræfter og dødsangst de seneste timer, men nu var det snart slut.

For Eldwins part sluttede det, da han kravlede op på den trange platform under tårnets top. Alexi svingede sig upåvirket op og fandt Eldwin stønnende med hænderne hængende som visne liljer over brystet. Overlæben var krøllet sammen i en frastødende grimasse. Omkring dem bredte Paris sig ud som en blinkende måtte, hvor Seinen aftegnede sig som et mørkt bånd i alt det lyse. Vinden susede, og det var lige før, Alexi kunne mærke tårnet svaje under sine fødder. Eldwin stønnede videre, og Alexi lod ham gøre det. Eldwin ville snart tage sit sidste åndedrag, så Alexi kunne godt lade ham gøre det. Ingen skulle anklage ham for at være ufølsom. Og så havde han også brug for, at Eldwin kunne tale, i hvert fald i nogle minutter.

Eldwin trak sig op i siddende stilling, stadig med munden vidt åben, hvæsende som en gammel blæsebælg. Hans blik pendlede mellem Alexi og platformens kant. Alexi sank ned på hug foran ham. Eldwin forstod, at fristen var ovre, og så var det, det skete. Det begyndte som en trækning i halsen, inden han klemte øjnene sammen og pressede hagen mod brystet. En næsten lydløs hulken hørtes. Alexi havde ikke længere lyst til at grine. Det her var bare for patetisk. Han fyldtes af skam på Eldwins vegne. Det var, hvad man kunne forvente af en pollos, men ikke af en af dem. Alexi håbede, at når han slukkede

Eldwins sjæl, så ville den blive slukket i al evighed. Der var ikke plads til den slags svaghed, hverken i pollosverdenen eller i deres egen.

Han tog fat om Eldwins hals og klemte til. Eldwin gurglede og vendte det hvide ud af øjnene. Snot løb fra hans næse.

„Du ved, hvorfor jeg er her.“

Eldwin sagde ikke noget, stirrede bare med vandede øjne og trak vejret i hvæsende stød. Han var en grim mand, tænkte Alexi, en lærd mand. Den slags han altid havde hadet.

„Hvad kalder han sig nu?“

Eldwin tav stædigt. Alexi glædede sig over, at Eldwin i det mindste viste lidt mod, men tidspunktet var dårligt valgt, for Alexi havde brug for svar. Han tænkte på en kogeplade med en knap af bakelit med hvide streger fra 1 til 10, og så drejede han den op på 5. Eldwin spærrede øjnene op. Lugten af brændt hår snoede sig fra Alexis hånd, og Eldwin sparkede med benet.

„Tom Lander! Han kalder sig Tom Lander!“

Alexi nikkede alvorligt og opmuntrende. Hans hånd var igen en almindelig hånd, men fingerspidserne masserede truende musklerne i Eldwins nakke og mindede Eldwin om, at Alexi kunne forvandle den til æblemos, hvis han ville.

„Godt. Rigtig godt. Og hvor er Tom Lander nu?“

Edwins blanke øjne fik et udtryk af trods, som om han resignerede over for sin skæbne og indså, at han ikke længere havde noget at miste. Alexi smilede og ruskede ham kammeratligt i halsen.

„Du kommer til at dø her i aften, Eldwin Müller, men hvordan du gør det, står det stadig i din magt at bestemme. Hvor er han?“

Alexi skruede knappen op til 10, og kogepladen farvedes ildrød. Eldwin skreg og rev i Alexis hånd. Øjnene så ud, som om de var på vej ud af deres huler.

„Sverige! Han er i Sverige!“

Alexi slap ham, som om han selv havde brændt sig. Han havde fået de svar, han var kommet efter. Han havde gjort, hvad han skulle for Mary – og det, der stod tilbage, var tydeligt for ham. At slukke sjælen. Der var noget utroligt ophidsende ved at se en livskraftig aura skrumpet ind i mørket og så forsvinde helt, og vide, at det skete, alene fordi han havde været stærkere end sin modstander. Alexi havde slukket ikke mindre end 17 sjæle, de fleste væsentligt mere mindeværdige end Eldwin Müeller, men det ændrede ikke på, hvad han følte lige nu.

Han rejste sig og gav tegn til Eldwin om at gøre det samme. Eldwin adlød med hovedet bøjet i skam. Han strøg sig fraværende over halsen, hvor et brændemærke af samme form som Alexis håndflade kunne ses. Så kiggede han op med et blegt smil.

„Han er ikke vågnet endnu. Du finder ham aldrig.“

Alexi smilede tilbage. „Men takket være dig vil jeg være klar, når han gør. Og nu, Eldwin Müeller – jeg lovede dig en næsten smertefri død, og du vil erfare, at jeg er en mand, der holder ord ...“

Pludselig fór Eldwin hen mod platformens kant. Et stød af vrede gik gennem Alexi. Nej, du, du skal ikke tage det her fra mig.

Han rakte hånden frem og fik fat i Eldwins arm, trak ham ind til sig og hviskede et eneste ord i hans øre:

Brænder ...

Flammer slog op fra Eldwins tøj, slikkede op ad halsen og knitrede i håret. Et vindpust fik ilden til at buldre og blafre. Skrigende vaklede Eldwin hen mod platformens kant og væltede ud over den.

Nede på jorden skreg turisterne og pegede på den menneskelige fakkell, der faldt gennem den lune aften. Ingen så ham ramme jorden, men alle hørte det.

KAPITEL 2

Tom Lander nåede forbi spejlene på gangen og var næsten henne ved yderdøren, da han hørte faster Eva-Lenas stemme:

„Tommy!“ Ivrig, som om hun vidste, at han næsten havde hånden på dørhåndtaget.

Skuldrene sank. Tom var stor af sine 17 år, men krympede altid, når han hørte Eva-Lenas stemme, for han vidste aldrig, hvilket humør hun var i. Nogle gange ville hun tale oprigtigt med ham, når hun var kommet til sig selv, hvilket skete cirka en gang om måneden, og så havde Tom bare at nikke og smile. Andre gange kom de værste ting ud af hendes mund, ting, han overbeviste sig selv om, ikke betød noget, men som alligevel stadig sad i ham, når han slukkede lyset om aftenen.

Han så på uret. Den var lidt over 06.00 om morgenen. Han kunne ikke misse bussen på grund af det her og måtte tage sig af det hurtigt eller i hvert fald så hurtigt, som Eva-Lena tillod ham at gøre det. Han krængede rygsækken af, gik ind i stuen og hen til sofaen, hvor Eva-Lena løftede sig op på den ene albue. Håret stod ud i alle retninger, og siden af munden hang. Hun tog fat i hans håndled, som om hun prøvede at trække ham til sig eller trække sig selv op af sofaen, men blev hængende et sted midt imellem. Ansigtet var helt tæt på Toms, overlæben krænget tilbage som hos en ophidset hund, og hendes ånde var sur af gårsdagens vin. Nogle gange kom følelsen over ham som et hurtigt nålestik – ækel. Men så snart han mærkede det,

skammede han sig og prøvede at glemme det igen. Faster Eva-Lena var trods alt det eneste familie, han havde tilbage.

„Det er enhver for sig selv her i verden, Tommy. Der er ingen medlidenhed. Lad dem ikke få dig til at tro noget andet. Okay?“

Faster Lena talte tit om *dem*, men Tom havde kun en diffus opfattelse af, hvem „*dem*“ kunne være. Nogle gange var det socialkontoret, nogle gange de „fine mennesker“, men for det meste bare noget der sammenfattede alle livets fortrædeligheder, der havde rottet sig sammen mod faster Eva-Lena.

Da hun havde sagt det, hun ville sige, viftede hun ham væk. Tom skyndte sig ud i gangen igen, hvor han krængede rygsækken på og åbnede døren. Den blev næsten flået ud af hånden på ham. Sneblandet regn piskede ind over svalegangens rækværk og ud i mørket; over højhusenes tage kom vinden bragende. Han trådte ud på svalegangen, lukkede døren bag sig og låste den, trak hættetrøjens hætte over hovedet, og mens han gik hen mod opgangen, satte han MP3-afspillerens ørepropper i ørerne. Det var en svensk møgvintermorgen, trist på alle måder, men nu kom den til live af pludselig energi, da Blood Red Thrones Gather the Dead gik i gang. Med hovedet nikkende i takt til musikken stred Tom sig frem mod vinden til opgangens dør.

Lysset inde i opgangen virkede stadig ikke, nogen havde sat ild til den knaldgule plastikkontakt, indtil den var blevet sort og boblende og umulig at tænde. Elevatoren gad han ikke engang tjekke, den havde været i stykker længere end lyset, og det var alligevel hurtigere at tage trapperne ned. Væggene var malet i en skarp gul farve med hvide og sorte farveklatter, samme farve som i hver eneste opgang i hele Kronoparken. Tom gik ud fra, at kommunen sikkert havde fået mængderabat eller sådan noget. På femte etage havde nogen skrevet KRP

for Life med sort tusch og usammenhængende, aggressive bogstaver. Tom vidste, at det stod for Kronoparken for Life, men efter blot to år i Parken syntes han stadig ikke at tilhøre det eksklusive broderskab.

Tom nåede stueetagen og skubbede hoveddøren op med skulderen. Snesjap stod som slagregn ind på gummimåtte og sko. Han gik ud, trak jakkens lynlås et par hak længere op, masede hænderne ned i lommerne og gik i retning af busstoppestedet. Kronoparken sluttede her på Jakthornsgatan i en enorm halvcirkel af hvide højhuse på en forhøjning. På solrige dage lyste højhusenes facader porcelænsvidt og lignede en teaterkulisse, på overskyede dage skiftede de til gråt og mindede mere om et dystert borganlæg. Men uanset vejret var der altid det samme bag skærmen af højhuse, rækker af toetageshuse i gule eller røde sten, firkantede bygninger med vaskemaskiner, tørretumblere og nøgletavler, identiske legepladser og tæppebankestativer, flygtninge, nynazister og dem, der altid syntes at have været her, siddende på bænken i centrum med deres øldåser.

Tom var ikke engang nået forbi gyngestativet og det utætte legehus ved sandkassen, da en bedøvende kulde sivede ind i hans højre sko. Den tætning, han havde lavet med kontaktlim, havde ikke virket, hvilket betød, at han skulle gå hele dagen med højre fod svappende i skoen. Et anfald af irritation fik ham til at sparke med skoen, som om det på en eller anden måde skulle hjælpe. Gamle lort, tænkte han bistert og skruede to trin op for musikken. Han havde håbet at kunne skifte sin gamle rygsæk ud med sådan en pæn skuldertaske, som alle andre i klassen allerede havde, men nu skulle pengene gå til nye sko i stedet. Hvis det ikke havde været for faster Eva-Lena ... Han fuldførte ikke tanken, for uanset, hvad faster Eva-Lena var, så var hun noget forbigående. Der var kun nogle uger til juleferien, og efter den var der bare et semester tilbage, inden han blev student, og efter det

stod alt åbent. Han ville søge ind på universitetet, forlade det her forbandede hul og aldrig komme tilbage. Han ville begynde på en frisk, få sig en fremtid og sko der ikke skulle repareres med kontaktlim.

Han stillede sig i læskuret ved busstoppestedet, stadig med hænderne i lommerne, jakkens krave under næsen og skuldrene oppe om ørerne. Efter en tid trodsede han kulden og lirkede sin antikke mobil op, åbnede den og tjekkede uret.

06.22.

Han stampede på stedet for at holde varmen, og til sidst hørtes en stønnen fra den anden side af bakken, og lysstråler rejste sig i en flimrende vifte. Bussen dukkede op, glad appelsinfarvet og med CENTRUM lysende i grønt fra destinationsskiltet. Tom satte sig på sin sædvanlige plads. Hans eneste medpassager, en ældre indvandrer-kvinde med tørklæde, så med sammensnøret og ulykkeligt ansigt ned på sine hænder, der holdt fast om håndtaget på en indkøbstrolley. Tom forstod hende, uanset hvilket helvede hun var flygtet fra, kunne en morgen som denne ikke være meget bedre.

Sjap klaskede på ruden og bevægede sig i pulserende strimer, når bussen passerede gadelamperne. Tom lænede hovedet mod ruden. Vibrationerne krøb ned over kinden og fik tænderne til at klapre. Han kunne godt sove her. Et øjeblik tænkte han – hvorfor ikke? Måske skulle han simpelthen lade være med at stå af ved stoppestedet og i stedet køre med til stationen, springe på et tog og sove mod ruden på et sydgående tog i stedet. Med lidt held kunne han måske nå ned til Nässjö, inden konduktøren smed ham af, og derfra kunne han tage et par stationer mere, inden han blev smidt ud igen. I løbet af en uge kunne han være nede på kontinentet – måske Spanien – hvor han kunne flytte ind i en hule på stranden, snitte en fiskestang af bambus, lade skægget gro og leve som eremit resten af livet.

Kunne, kunne, kunne ...

I hans hoved var ingenting nogensinde umuligt, men at drømme var også det eneste, han var rigtig god til. Da bussen stoppede ved torvet, stod han af, sådan som han altid gjorde, og bussen stønede igen og forsvandt, og ligesom i det der tv-program, hvor de råbte: *Moove that bus!* så åbenbarede Tingvallagymnasiet sig på den anden side af vejen – en bastant stenklods omgivet af nøgne træer der klaprede med sorte grene bag et højt Draculastakit. Ved første øjekast kunne man sikkert tænke, at skolen så hyggelig ud, men ved nærmere eftersyn så man hurtigt, at fløjenes hvælvede vinduer mindede om øjne opspærrede i panik, porten om en skrigende mund og stentrappen, den lignede en udrakt, ivrig tunge. Som altid følte Tom en underlig slaphed i kroppen, når han så skolen, og når han tænkte, at han ville blive nødt til at gå ind, gik slapheden over i noget, der lignede utilpashed.

Men det var ikke tid til at gå ind gennem monstrets mund før om et par timer. Tom fortsatte ned ad Östra Torggatan og kunne på afstand på den anden side af betonviadukten se Löfbergs to kaffehøjhuse stikke op ved Indre Hamn. Det højeste af husene var oplyst, der arbejdede man allerede, og Tom kunne trods blæsten mærke duften af kaffebønner, der blev ristet. Han drejede ned på Drottninggatan, hvor vinden samlede sig som i en kanal og skubbede ham på ryggen og fik kommunens juledekorationer til at danse i deres stålwirer. Garden var øde. De nye træer, der var plantet efter gågaden, bøjede sig i vinden. Han gik ind på Fredsgatan, passerede McDonald's og den mørke glasfacade på Filmstaden og var snart fremme ved Hemköps vareindlevering, der udgjordes af en rulleport høj nok til, at der kunne komme lastbiler igennem. Han fiskede magnetkortet op, trak det gennem konsollen og tastede sin kode, 1945, året for 2. Verdenskrigs

aflutning. Porten raslede op. Tom stak et ben indenfor og snoede overkroppen ind, så snart han kunne, for at komme væk fra sjappet. En betonkorridor førte ind til Hemköps lager. Tom var lige netop nået op på rampen og havde slået alarmen fra, da yderporten raslede op igen. Så blev han blændet af det lange lys fra en lastbil. Tom tog arbejdshandskerne på, mens chaufføren vendte bilen og bakkede op til aflæsningsrampen. Chaufføren standsede motoren, hoppede ud af førerhuset og sprang op på rampen med smidige og vante bevægelser. Han daskede Tom på armen og stak ham et smil, der skulle forestille at være venligt, men ikke var det.

„Hej Mumbles!“

Tom sagde ikke noget.

Sammen med chaufføren tømte han i tavshed bilen for flutes, skovmandsbrød, tyttebærkugler og rundstykker. Arbejdet gav hurtigt Tom varmen, men hans ånde dampede stadig ud af munden.

„Ved du hvad, Mumbles,“ sagde chaufføren, da han kørte trucken ind i lastbilen igen. „Du er en stor fyr, og du arbejder godt, men du er nok det mest fämælte menneske, jeg nogensinde har mødt. Jeg kunne have en bedre samtale med en døvstum kineser.“

Tom sagde ikke noget.

Da porten var raslet ned bag lastbilen, gik Tom ind i varmen på Hemköp og stablede brød i nogle timer, inden han kunne trække jakken på igen og smutte ud ad bagdøren, i god tid inden det normale personale mødte ind.

Han travede tilbage op ad Drottninggatan i modvind, tilbage mod Tingvalla, og da han kunne se stenbygningen, steg kvalmen fra maven op i halsen. Det fik ham til at synke, en gang, to gange, men ... det var ikke så slemt – det plejede at gå over.

Han planlagde altid sine skridt, så han uset kunne komme op ad

trappen og ind i skolen. Foran ham var der kun to piger, som, han mente, gik en klasse under ham. De talte ivrigt sammen, og Tom opsnappede noget om en fest på havnen. Han var helt på det rene med, at fester, helst private, var yndlingsforholdet hos alle i klassen, men han havde kun en tåget idé om, hvad man egentlig lavede til de der fester – kyssede, røg og drak – det havde han forstået, men det virkede mest, som om folk bare kunne lide at tale om festene, hvem der havde holdt dem, hvem der havde gjort hvad med hvem, hvem der havde været med, hvem der ikke havde været med, og frem for alt – hvem der ikke havde været inviteret. Tom tilhørte altid den sidstnævnte kategori, og selvom han ikke kunne undgå at føle en vis bitterhed over det – til trods for at han i sine stærkeste stunder bildte sig ind, at han ikke behøvede deres fester og kedelige popmusik – forstod han, at han ville gå i panik og dø, hvis han blev lukket inde i et hus i bare nogle få timer sammen med sine klassekammerater.

Han genkendte de to piger, eftersom de havde været uadskillelige som tvillinger siden første klasse. Han mente, at de måske hed Erin og Anette, men det kunne være forkert. Et pludseligt vindstød fik Måske-Erins hår til at hvirvle rundt, og hun snublede med et skrig. I et splitsekund så Tom, hvordan han trådte frem og med rolig hånd reddede hende fra et ufrivilligt møde med den hårde trappe, hvordan hun strøg det lyse hår fra øjnene og sagde tak, og han sagde ... et eller andet cool og afslappet.

Men der skete selvfølgelig ikke noget af det. I stedet for Tom var det Måske-Anette, der rakte hånden frem og forhindrede, at hun faldt. Tom, som den helt han var, var blevet stående på sit trin for ikke at komme for tæt på – og da de fortsatte op ad trappen, gjorde han det samme tre skridt bagved.

Der lugtede af vådt tøj i gangen, og i larmen hørte Tom et grin,

han genkendte. Gangen var opdelt af hvælvinger, der lignede knogler, fordi de var malet med en knoglehvid farve, og grinet kom fra et sted mellem anden og tredje knogle. Tom vidste præcis, hvordan scenen på den anden side af hjørnet så ud: personen, der havde grinet, Carl Lewenkrantz, sad med armene bredt ud på sofaens ryglæn og det ene ben på bordet. Angelica sad sammenkrøbet under hans ene arm, og de havde alles opmærksomhed, mens Carl med et kammeratligt grin holdt hof. Nu hørte Tom Carls stemme, dæmpet og kraftfuld, og derefter de andres latter der fulgte som på et givet signal. Carl Lewenkrantz var sådan cirka den sidste person i verden, Tom ville starte skoleugen med at møde. Han fiskede mobilen frem; tre minutter til timen begyndte, for længe til at stå og glo og for kort tid til at gå på biblioteket eller i kantinen. At gå rundt om hjørnet og sætte sig i sofagruppen var selvfølgelig utænkeligt. Der hørtes trin nede fra gangen, men Tom forholdt sig rolig, han havde situationen under kontrol. Han tastede på mobilen med en mine, der sagde, at han havde fået en vigtig sms, der skulle håndteres pronto, basta. Det var Willy og Erik, der kom, og de var begge plus-plus-minus i Toms mentale notesbog – så han regnede ikke med problemer fra nogen af dem. Og ganske rigtigt, da de gik forbi, gled Eriks blik hastigt over Tom, men uden at se ham rigtigt, og så var de væk bag hjørnet. Hoi! Hoi! Hoi! råbte Willy, og man kunne høre den klaskende lyd af noget, der kun kunne være high fives.

Tom ventede bag hjørnet, til han kunne høre masserne i sofaen begynde at røre på sig. Så trak han vejret dybt, strøg håret fra øjnene, begyndte at gå og fik det hele timet, så han umærkeligt gled ind i flokken. Simon Barker, klassens eneste trippelplusser og samtidig Toms sidekammerat i både svensk og matematik, blinkede med søvnige øjne.

„Compadre. Der er du jo.“

Simon var et hoved kortere end Tom, men talte stadig om de gyldne år i indskoling, da han havde været den højeste i klassen, selvom det kun skyldtes, at hans akillessener havde været for korte. Han havde gået på tæer gennem hele anden og tredje klasse, og her bagefter hævdede han bestemt, at også Einstein, Oppenheimer og en hel masse andre genier havde haft samme skavank. Det kunne man tro om, hvad man ville, især da Simon også hævdede, at der var bevis for, at Palme havde været russisk agent, og at forsvaret uden regeringens vidende opbevarede en UFO på orlogsbasen i Berga. Intakte aliens var der også, storøjede og grå og i telepatisk kontakt med moderplaneten. Man kunne vente en invasion, hvornår det skulle være. Simon havde en tendens til at blive lidt skeløjet, når han pressede brillerne op på næsen og fokuserede. Nu pressede han dem op på næsen og fokuserede på Tom.

„Klar til endnu en uge i dumhedens højborg?“

Tom nikkede.

De marcherede ind i klasseværelset, og Tom satte sig på sin plads ved et af de sprossede vinduer. Simon satte sig ved siden af og indledte proceduren med at lægge sine kuglepenne, to nyspidsede blyanter og en fyldepen på flanken, viskelæderet længst til venstre og blokken i midten, en lineals bredde fra bordets underste kant. Da han var færdig med kompositionen, bredte et lettet smil sig på hans kantede, lille ansigt.

Regnen slog mod vinduet i uregelmæssige strimer, og lokalet fyldtes af lyden fra stole, der skrabede mod linoleumsgulvet. Tom bevægede foden i skoene, der var gennemblødt, og det kløede mellem tærerne.

Han sukkede. Mandag. Det betød svensk, og han mærkede et jag af ren skræk, da døren gik op, og Andrea Larsson kom ind med favnen fuld af bøger. Hun lagde dem på katederet og rodede i sit uglede hår med begge hænder.

„Hvilket vejr! Har I nogensinde været ude for noget lignende?“ spurgte hun, som om det var første gang i sit snart 60-årige liv, hun havde været udsat for en svensk vinter.

Hun slog sig ned, kastede brillesnoren på plads om halsen, åbnede en blå mappe, fattede kuglepenen og begyndte at læse navne op.

Tre personer var fraværende.

„Nå, ja,“ sagde Andrea Larsson og lukkede mappen, „ingen overraskelse der, men det er helt og holdent deres tab.“ Hun smilede hemmelighedsfuldt. „For I ved vel, hvad det er for en dag i dag?“

Klassen mumlede som svar.

„Præcis! I har haft en måned til at læse Harper Lees Dræb ikke en sangfugl. Hvad I sikkert har bemærket, hvad I *burde* have bemærket, er, at det er en historie med mange lag. Mange, mange, mange lag og sammen skal vi begive os ned til det absolut nederste lag i denne fantastiske fortælling.“

Klassen trak vejret unison – og holdt det. Klasseværelset var blevet renoveret for nogle år siden, men selvom et whiteboard måske kunne erstatte en kridttavle og en filmprojektor en overheadprojektor, var der ingen kræfter i hele verden, der kunne ændre Andrea Larsson. Hun var old school to the core, fnøs ad diskussionsgrupper, gruppearbejde og lignende nymodens pjat. Hun krævede personligt ansvar. Ingen skal kunne gemme sig bag nogen, var et af hendes favoritudtryk. Kun flittige myrer belønnes, var et andet. I hendes timer skulle man rejse sig og stå med hænderne på stoleryggen, når man talte. Når det kom til bøger – noget Andrea Larsson brændte for –

var det ikke nok at sige, hvad man mente, man skulle også motivere, hvorfor man syntes, som man gjorde, og det hele plejede at udarte sig til et rent krydsforhør, hvor Andrea Larsson mere og mere frustreret prøvede at presse de rigtige svar frem – de svar hun anså for at være de rigtige, for fri tolkning eksisterede ikke; Andrea Larsson var facit, og pokker tage hende, om hun ville give sig, inden hun havde fået sine svar.

Nu så hun ud over klassen, mens et underligt indadvendt smil voksede frem på hendes læber. Tom forestillede sig, at han var omgivet af et magnetfelt, der gjorde ham usynlig. Han tænkte, at han var luft og ingenting, men det virkede ikke.

„Tom? Vil du gøre os den ære?“

Klassen åndede ud.

Åh, din onde gamle heks. Tom rejste sig med hovedet fuld af anskudte tanker. Maven knugede sig sammen. Sagen var, at han havde læst bogen længe inden, den kom med på Andrea Larssons læseliste, og han havde elsket den, men han havde ikke en ærlig chance for at gengive noget af den for klassen – og Andrea vidste det. Den heks ...

„Nå, Tom. På overfladen er dette en ganske enkel fortælling. En fortælling om en sydstatsadvokat, som i 30'ernes Alabama får til opgave at forsvare en sort mand, der er tiltalt for voldtægt, men hvad gør historien relevant i dag?“

Noget ondskabsfuldt havde sneget sig ind i hendes blik, syntes Tom, et forventningsfuldt skær af en slags. Tom trak vejret gennem næsen, som om han forberedte sig på et fridyk.

Tag bare en sætning ad gangen, så må det tage den tid, det tager.

Ud kom:

„Døh-døh ... det e-e-er eh ... eh en ... foh-foh ... for-tælling oh-oh-oh-om ...“

Andrea Larsson sad med rank ryg, og jo længere Tom stammede sig ind i den uforståelige redegørelse, jo længere sugede Andrea kinderne ind. Tilbageholdte grin hørtes i lokalet. Andreas hånd fór op.

„Tak, Tom! Du kan sætte dig igen. Vi har faktisk ikke tid til det her.“ Hun anlagde en fortrolig tone. „Jeg gør ikke det her for at være ondskabsfuld, men på et eller andet tidspunkt bliver du faktisk nødt til at holde op med at gemme dig bag dit handicap. Du kan ikke forvente særbehandling. Forstår du?“

Tom nikkede og fantaserede om at lægge hænderne om Andrea Larssons liljevvide hals og klemme, indtil de der ondskabsfulde små øjne blev store som æg og poppede ud.

Simon lagde armene over kors, lænede sig tilbage på stolen og sagde køligt:

„Jeg fatter ikke, hvorfor hun afbrød dig. Synes, du kom rigtig godt fra det denne gang.“

Tom tvang sig til at smile, men indvendig rasede en altødelæggende skovbrand. Det føltes, som om Andrea Larsson havde tvunget ham nøgen op på en scene, mens folk i mørket under latter og munterhed smed spand efter spand med iskoldt vand på ham. Han ville banke panden i bordet, men skjulte i stedet følelserne med et træt gisp. Han strakte armene og blinkede træt.

Klassens munterhed døde ud, da Andrea Larssons granskende øje atter søgte potentielle ofre. Tom brød sig ikke om, hvem der fik den tvivlsomme ære denne gang, og han hørte ikke efter, da Andrea Larssons verbale pisk igen begyndte at smælde. Han sad indestængt med sine tanker, til timen var forbi, og klassen gik ud for at holde 20 minutters pause. Han var dårligt nok nået ud gennem døren, da han hørte:

„Græh-græh-grææh,“ først som en hvisken bakket op af stille

latter og så højere og højere indtil han fik et skub i ryggen, så han snublede fremad og tabte bøgerne. „Græh-græh-græææder du, Tommy Boy?“

Tom sukkede og vendte sig om. Carl Lewenkrantz så på ham med et bredt smil. Den blonde pandelok var redt til siden. Kinderne flammede rødt som altid og gik næsten i ét med hans laksefarvede Ralph Lauren-skjorte. Peter og Conny stod bag ham, alle tre medlemmer af Tom Landers trippelminusklub.

De fleste så bare distraet på Tom og Carl, inden de slentrede videre, der var ikke noget, de ikke allerede havde set, men nogen blev forventningsfulde hængende.

„Jeg stillede dig et spørgsmål, Tommy Boy! Om du begynder at græh-hæh-hæh-æde, sådan som du gjorde, da jeg trynede dig med mudder i fjerde? Det kan du vel huske?“

Tom samlede langsomt bøgerne op. Jo, det huskede han. Carl var kommet som ny i klassen og havde stået ved lærerens kateder og genert løftet hånden. Tom havde haft ondt af ham, helt alene i en ny klasse, men to uger senere havde Carl altså trykket hans hoved ned i mudderet under gyngestativet. Han stammede ikke så meget dengang, men nok til, at Carl havde udvalgt ham. Efter niende havde Tom håbet, at terroren ville være overstået, for Carl var blevet optaget på et fodboldgymnasium og skulle flytte nordpå om sommeren. Men Tom turde ikke rigtig tro, at det var sandt, og han fik den første bange anelse bekræftet, da han havde set et billede af Carl i NWT. Han havde stået med pandelokken skubbet til side, drengagtigt smilende og med en bold under armen. Han havde haft det lokale fodboldholds spillertrøje på. Carl skulle ikke rejse nogen steder hen. Han havde fravalgt fodboldgymnasiet til fordel for muligheden for at spille seniorfodbold i første division.

Da det blev august, og Tom havde gået søgende rundt i Tingval-
las gange, havde han set Carls brede ryg foran sig og bedt til alle de
guder, der fandtes, at Carl ikke var på vej til klasse 1C – men det var
han selvfølgelig, og Tom havde opdaget, at der ikke var noget, der
havde ændret sig siden 4A på Hammarlunden.

„Du er så barnlig, Calle! Lad ham nu være,“ sagde Angelica plus-
plus-minus Ewaldsson.

Ved en højst uofficiel afstemning i drengenes omklædningsrum
var Angelica blevet valgt til at være skolens flotteste pige. Hun havde
også fået Toms stemme, ikke fordi han egentlig syntes, hun fortjente
den, men fordi det for en gangs skyld føltes dejligt at gå med flokken.

„Jeh-jeh-jeg s-s-synes d-d,“ begyndte Tom.

„Fj-fj-fjols, tal for fanden, så man forstår, hvad du siger.“

Simon trådte op på siden af Tom.

„Tillad mig. Jeg tror, at Tom udtrykker sin forundring over, at du
ikke har udviklet dig mere i din rolle som mobber siden folkeskolen.
Det her med at skubbe i gangene og gøre grin med nogens talefejl var
stor mobbekunst på mellemtrinnet, men burde du ikke være kommet
længere? Er der ikke fortsætterkurser for mobbere? Voksenmobning
for eksempel?“

Tom følte varme og taknemmelighed for Simon, som trods sin
piberenserkrop turde stille sig på den udsatte plads ved hans side.
Peter knyttede ulykkesvarslende hænderne. Han var lige så høj som
Carl, havde mørkt hår og så ud til at komme direkte fra castingen til
det næste store boyband. Conny var hans direkte modsætning, mæl-
kehvid med røde bumser på de fyldige kinder. På hovedet stod et van-
vittigt rødt klovnehår i en pjusket pyramide. Simons læber dirrede,
men ikke af rædsel – Tom havde set det blik før og vidste, at Simon
snart ville sige noget, han egentlig burde holde for sig selv. Men det

ville han selvfølgelig ikke gøre. Han knipsede med fingrene og så på Peter og Conny.

„Hvem af jer er egentlig Bill, og hvem er Bull? Det er aldrig rigtig lykkedes mig at finde ud af den del.“

„Jeg smadrer dig, rottefjæs!“ Peter knyttede næverne og trådte et skridt frem.

Simon hylede og sprang baglæns kaglende af latter. Det ene øje skelede i en mærkelig retning, og ansigtet havde fået det der udtryk, som endnu en gang overbeviste Tom om, at Simon, til trods for at han var den klogeste i klassen, alligevel ikke var den skarpeste kniv i skuffen.

„Hold nu op! For fanden, hvor er I latterlige!“ Angelica stampede i gulvet. „Hvor gamle er I? Vi går i 3G, men I opfører jer som pattebørn!“

Carl fjernede blikket fra Simon og smilede overstrømmende til Angelica.

„Baby, jeg vil gøre alt for dig. De her nørder er ikke besværet værd.“

Han lagde armen om hendes skuldre og sendte et sidste giftigt blik mod Simon og Tom, inden han slentrede videre med sit slæng.

„Du s-s-skulle ikke tale sådan til ha-ham. Før eller siden så.“

„Så hvad? Det eneste, der kommer til at ske før eller siden, er, at han stirrer lidt macho og går den anden vej, præcis som han lige gjorde. Fyre som Leverglans kan lide at gå, men mere end det bliver det aldrig til.“

„Håber du har ret.“

„Det har jeg. Hvornår har jeg sidst taget fejl?“

„Det ved jeg ikke, men tak. Tak fo-fo-for, at du bakkede mig op.“

„Helt i orden! Det er sådan noget compadres gør for hinanden!“

Simon løb baglæns på gangen og cirklede med hænderne formet som pistoler. „Pssh-pssh-pssh! Vi er Butch Cassidy og The Sundance Kid. Vi er dem, der rider mod solnedgangen, når filmen er slut!“

Tom grinede. Det var svært at lade være, når man var sammen med Simon.